

MARY BURTON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

„Briliánsan megírt,
remek cselekményű thriller.”

– *All About Romance*

AZ UTOLSÓ HÚZÁS

finep
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

A woman with long, wavy hair, seen from behind, wearing a white, sleeveless, knee-length dress. She is standing on a sandy beach, looking out at the ocean under a bright, hazy sky. The overall tone is soft and contemplative.

MARY BURTON

AZ UTOLSÓ HÚZÁS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

1. fejezet

Amikor a szerelmet elárulják,
semmi sem fékezi meg a démonokat.

San Antonio, Texas

November 26., vasárnap, 0:35

HETEK ÓTA KÖVETTE. Megleste. Megfigyelte. Szerette a hajszát, a vadászatot. De nem volt szörnyeteg, még csak gonosz sem. Csak egy férfi volt aprólékosan kidolgozott tervvel, ami célt és keretet adott az életének. Akadt, aki kételkedett benne, hogy elég erős ahhoz, hogy véghez tudja vinni az új tervet, mások pedig úgy gondolták, nem elég tökök hozzá. Nem elég elszánt. De az volt. Elszánt volt, de piszkosul.

A sötétből figyelte, ahogy az ezüstszínű négyajtós kupé beáll a kút mellé a kis bolttal szemben. A zárt autóablakok alig tompították a rádióból bömbölő *Amor Prohibidót*, amire a vezetőülésben ülő nő ringatózott, ujjával dobolva a ritmust a kormányon.

Amikor a szám véget ért, kiszállt az autóból, a kúthoz lépett, és a tankolópisztolyt bedugta az autó töltőnyílásába. Bő fekete szoknyát, fehér selyemblúzt és magas sarkú cipőt vett fel erre az estére, kiegészítőnek pedig arany karika fülbevalót, telt mellei közt megülő fél

méter hosszú gyöngysort, karkötőket és – természetesen – az ötkarátos jegygyűrűjét választotta.

Fürkészte a sötét parkolót, mintha megérezte volna a férfi pillantását. Tenyerével megdörgölte a karját, aztán fogta a táskáját, és bement a boltba.

Odaintett a pénztárgépnél álló fiúnak. Tucatszor látta már. Tomasnak hívták, és ő volt a tulajdonos. Nagyratörő álmokat dédelgetett az üzlettel kapcsolatban. A hölgy bement a női mosdóba.

A férfi felvette a szerszámosládát a lopott furgon első üléséről, és kinyitotta az ajtót. A kiiktatott mennyezetvilágítás nem kapcsolt be, így a félig nyitva hagyott ajtó ellenére is a biztonságot nyújtó árnyékban dolgozhatott. Összerándult az idegességtől a gyomra, amikor átszaladt a parkolón.

Letérdelt a nő kocsijának hátsó kerekéhez, és elővett egy jégcsákányt a ládából. A fanyelet erősen megmarkolva belevágta a hegyét a gumiabroncsba, aztán egy kicsit felhasította. Ahogy kihúzta a jégcsákányt, a levegő lassú sziszegéssel kezdett kiáramlani. Tíz, legfeljebb tizenöt kilométer után teljesen leereszt, és a nő kénytelen lesz félreállni. Ez a néhány kilométer az I-35-ösön (a 35-ös országos autópályán) elég lesz ebben az időben, hogy néptelen útszakaszra érjen – tökéletes a csapda.

A várakozás izgalmatól szédülten nem a furgonjához, hanem a szeméttárolóhoz sietett, hogy az árnyékából figyelhesse a nőt, amikor kilép a mosdóból a fényesen megvilágított vevőtérbe. A nő frissen rúzsosva, feltupírozott hajjal és mosolyogva megállt egy pillanatra a csokoládéspult mellett. Soha nem vett édességet, csak egy kávé, de ma este felkapott egy kis zacskó bonbont, és olyan elszántan markolta, mint aki egy régi szabály megszegésére készül. A fedeles

papírpoharas kávéval együtt kifizette, évődött egy kicsit Tomasszal, majd bedobott néhány bankjegyet a borraivalos üvegbe.

Az üzlet előtt hosszú ujjáival beletúrt fekete hajába. Az arany karperecek megcsillantak a csuklóján a benzinkút fényeiben.

Miután visszatette a helyére az adagolót és a tanksapkát, a kormány mögé csusszant, beindította a motort, és bekapcsolta a rádiót. De nem indult el, ahogy arra számítani lehetett, hanem feltépte a bonbonoszacskót, és kihalászott egy nagyobb csokidarabot. Néhány percig csak ült és evett a latin zene lüktetésében. Aztán sebességbe tette a váltót.

Nem a ringó csípője vagy a fejtartása vonzotta ehhez a nőhöz. A sötét szoknyában kirajzolódó feneke, a fehér selyemblúzból kidomborodó melle és a karcsú lábikrája sem érdekelte. Mindene szép volt, de neki igazából az a tudat okozott szexuális izgalmat, hogy meg fogja ölni. Már attól a gondolattól is erekciója támadt, hogy a nő szívének szegezi a fegyverét. Az élete utolsó perceit ő uralja.

Mámorító hatalom.

A hátsó lámpák kigyulladtak, és az autó elindult az I-35-ös déli kihajtóján. A férfi visszazohant a furgonjához, és lekapcsolt lámpákkal követte a kihajtó végéig. Szorosan fogta a kormányt, ügyelve arra, hogy mindig többautónyi távolságra legyen mögötte.

Az évszakhoz képest meleg éjszakát alig világította meg a hold, de a csillagok fényesen ragyogtak. A rádióból countryzene szólt. Leengedte az ablakot, a friss szellő simogatta az arcát.

Három perc telt el. Az úton alig volt forgalom. Az abroncs még mindig kitarzott. Aztán a nő autója kisvártatva lelassult. Lemaradt a néhány autóból álló kis kocsisorból. Mindjárt magukra maradnak.

Öt perc telt el. A gyér forgalomban az utolsó kocsik hátsó lámpái is eltűntek a sötétben. A nő autója még jobban lelassult. A jobb hátsó

kerék már majdnem lapos volt. Múltak a másodpercek. Bekapcsolta a mobilblokkolóját.

Hét perc telt el. A hátsó felni gyakorlatilag már csak az abroncson forgott. Az autó vészesen zötykölődött. A nő jobbra indexelt, és lehúzódt az út szélére. A kerekek alatt kavicsok pattogtak a felkavaródó száraz texasi porban.

Mögé hajtott, és gyorsan lekapcsolta a fényszóróit, mert fény csilant meg a visszapillantó tükrében. Várt. Egy pótkocsis kamion száguldott el mellette, a légáramlat kicsit megrázkódtatta a furgonját. Az I-35-ös szélső sávjában elég gyakran állnak le az autók, így senki sem figyelt rájuk.

Mindazonáltal lépnie kellett. Ki tudja, ki megy oda hozzájuk, vagy hogy meddig lesznek kettesben? Gyorsan kellett cselekednie. Az úton nincs biztonságban, de a kockázat, hogy elfogják, csak fokozta benne az adrenalin áramlását.

Hevesen dobogott a szíve, amikor meglátta a visszapillantó tükörben, hogy a sötét autót már teljesen üres. Minden tiszta. Bekapcsolta a dzsekijébe varrt kis méretű fényképezőgépet, és a kabátja alá, az övébe dugta a jól megolajozott Berettát. Kiszállt a furgonból. Bakanca talpa alatt csikorgott az apró kavics, ahogy a nő kocsijához lépkedett. A szíve még gyorsabban vert. Kiszáradt a szája. A keze remegett, és összeszorult a gyomra a régóta nem érzett mohó vágytól.

Lassan odament a bal oldali ajtóhoz, és bekopogott az ablakon. A nő összeresztette.

Mosolygott, hogy enyhítse a feszültségét.

A nő a szemébe nézett, és ő is elmosolyodott.

Ez jobb mulatság lesz, mint amire számított.

Kezdődik a játék.

2. fejezet

A pirulák elviselhetővé teszik
a nyomasztó mindennapokat.

San Antonio, Texas

November 26., vasárnap, 8:00

SAN ANTONIÓTÓL HARMINC KILOMÉTERRE Theo Mazur gyilkossági nyomozó leparkolt az I-35-ös mellett a helyszínelők furgonja, a Bexar megyei rendőrautók és a mentőautó mögött. Villogó fényekkel lezárták a dél felé vezető két sávot, egy seriffhelyettes az autópályával párhuzamosan haladó szolgalmi útra terelte a bosszankodó autósokat. A reggeli napfény melegen sütött a kilométereken át kígyózó tüskés fák és cserjék sorára meg a vöröslő földre.

Mazur kikecmergett a terepjárójából. A már most huszonnégy fokos hőmérséklet eszébe juttatta, milyen messze került az otthonától. Itt nincs harapós hideg, nincs hószag. Nem hallani a magasvasút dübörgését, sem az autók dudálását a chicagói forgalmi dugókban. Hat hónapja helyezték át a Chicagói Rendőrségtől San Antoniába.

A kulturális sokk napi szinten gyötörte, és az időjárás csak egy részét képezte ennek. Ami magától értetődő volt számára Chicagóban

– hogy eligazodik az utcák között, a kedvenc büféjében vagy éttermében eszik, a haverjaival mulatja az időt, és névről ismeri a kerületi zsarukat –, az itt mind hiányzott. Minden bűnügyi helyszínhez GPS-re volt szüksége. Minden egyenruhás rendőr neve memóriatesztet jelentett. Ami Chicagóban simán ment, az itt gondolkodást igényelt.

Csak azért települt át délre, mert a volt felesége, Sherry bejelentette, hogy San Antoniába költöznek Alyssával, a lányukkal. A fiukat, Caleböt bölcsőhalálban veszítették el két éve. „Bónuszbabának” nevezték, és ajándékként tekintettek rá a hosszú meddőség után. A kisfiú halála mindkettőjüket megviselte, és bedöntötte a már amúgy is ingatag házasságot. Amikor nem Alyssával töltötték az időt, mindketten a munkájukba temetkeztek. Őt kapitánnyá léptették elő, Sherry pedig az önkormányzati állását hagyta ott egy ügyvédi iroda és a félmilliós fizetés kedvéért – ami elegendő volt ahhoz, hogy Alyssa magániskolába és később egy tetszés szerinti főiskolára járhasson.

Amikor Sherry néhány nappal a jogerősen kimondott válás után bejelentette a költözést, a család, a barátok és a kollégák biztosra vették, hogy a férfi Chicagóban marad, de amilyen gyakran csak tudja, meglátogatja majd a gyerekét. Senki sem számított arra, hogy lemond az állásáról, a nyugdíjáról és a családjáról, de Mazurnak csak egy élő gyermeke maradt. Nem vehették el tőle.

Csikorgott a murva a cipője alatt, miközben a sárga szalaggal elkerített helyszín és az egyenruhás őr felé sétált. Az autópálya észak felé vezető sávja mellett már letáboroztak a média kisbuszai a szervízúton – és már filmeztek is.

Mazur az út szélén ment. Biccentett a rendőrnek. Jerichónak, a névtáblája szerint.

– Azért nem semmi, hogy a hálaadás hétvégéjén berángatnak – szólította meg Mazur.

Minden rendőrnek dolgoznia kellett az év valamelyik ünnepén, de mivel itt alacsonyabb beosztásba került, őt minden hétvégére beosztották. Ezen az ünnepen ez azt jelentette, hogy csak az autójából láthatta a lányát egy késelés helyszíneléséből visszatérve.

A járőr rá sem nézett.

Megrándította a vállát, ezzel mutatva, hogy semmi kedve csevegni azzal az emberrel, aki már csupán az ideérkezésével kiütött egy helybeli havert a gyilkossági csoportból.

– Megesik.

Mazur azt tette, amit mindig, ha felingerelték: mosolygott.

– A karácsonyban talán reménykedhetünk. Bár én inkább az új-évre hajtok.

– Aha.

Mazur kivette a zsebéből a gumikesztyűt, és felhúzta. Már nem mosolygott.

– Ki érkezett először?

– Én. Hajnali három óta itt vagyok. Az áldozat férje telefonált, arra jöttem ide.

– Honnan tudta a férj, hogy itt kell keresni? – csodálkozott Mazur.

– A nő felhívta. Elmondta neki, hogy lerobbant a kocsija. Ennyit tudott elhadarni az utolsó kijáratig, ami után elnémult a telefonja. – Belepillantott a noteszébe. – A férj neve Martin Sanchez. Azt mondta, hogy az áldozat a felesége, Gloria Sanchez.

– Ismerős ez a név.

– Négy autókereskedésük van, a nő foglalkozott a reklámmal. Ő az Autókirálynő. Jópofa reklámdalocskáik vannak.

Erről rögtön beugrott a kép: egy tüzes kis barna, piros flitteres ruhában, jogarral a kezében, aki egy kissé hamisan a karácsonyról énekel – júliusban.

– Hol van a férj?

– A járőrközi hátsó ülésén.

Mazur a fekete-fehér rendőrautó felé nézett, és látta is egy férfi körvonalait, aki éppen előrehajolt, és a tenyerébe temette az arcát.

– Egy perc, és odamegyek hozzá. Nem volt gond a helyszín biztosításával?

Jericho az északi irányú forgalmi sáv melletti szervízút felé nézett.

– Néhány tudósító megpróbált átbújni a szalag alatt, de elhajtottuk őket.

Az I-35-ös autópálya – a texasiaknak csak „államközi” – észak–déli irányban halad kettőezer-ötszázhuszonhat kilométer hosszan a texasi Laredótól egészen a minnesotai Duluthig. A kamionosok fő útvonala, ami a gyors forgalmáról és a karambolokról híres. Az elmúlt néhány hónapban Mazur is kiszállt több halálesethez, de mindegyik baleset volt.

– Hogyan halt meg a nő?

– Közvetlen közlőről szíven lőtték.

Mazur végignézett a látóhatárig tartó narancssárgás-barnás földön és az alacsony cserjésen. Néhány kilométerrel visszább volt egy kijárat, mellette pedig egy kisbolt és néhány gyorsétterem, de a nő itt teljesen magára maradt.

– Nem is választhatott volna rosszabb helyet a defekthez – mormolta Mazur, aztán Jerichóhoz fordult. – Ki a helyszínelő?

– Jenny Calhoun. Már órák óta itt dolgozik.

Ismerős a név. Emlékezete szerint barátságos nő. Az jó. Erre a napra már elege volt a passzív-agresszív süketelésből.

– Látott valakit a helyszín közelében, amikor ideért?

– Csak a férj autóját.

– A fehér négyajtóst Gloria Sanchez vezette?

Nem gondolta, hogy egy menő autókereskedő ilyennel jár.

– Igen.

– Köszönöm, Jericho. Azért legközelebb ne legyen ilyen szószátyár!

Mialatt hosszú lábaival megtette a hat métert az autóg és Calhounig, észrevette, hogy a jobb hátsó kerék teljesen lapos. Egyéb sérülés nem látszott az autón.

A helyszínelő technikus magas, vékony nő volt, szőke haját szoros kontyba tűzte fel. Mazur az elmúlt hónapokban több esetben is dolgozott vele. Megbízhatónak találta.

Calhoun fel sem nézett a fényképezőgép keresőjéből, egymás után lőtte a képeket, így Mazur tanulmányozhatta Gloria Sanchez maradványait.

Az áldozat fehér selyemblúzáat átítatta bíborszínű vére. Jobb kezén, ami a bal combján pihent, arany karperecek csillogtak a reggeli napfényben. Tökéletesen manikűrözött ujján négy- vagy ötkarátos jegygyűrű, karcsú nyakán gyöngysor, az utasülés előtt egy márkás fekete retikül. A csekkfüzete a pénztárcájában. Bármilyen is a gyilkosság indítéka, biztosan nem a rablás.

A mellkasi sérülés azonnali halált okozhatott. Elkenődött véres ujjnyomok voltak a kocsiajtó külső oldalán és a nő nyakának bal felén is. Mazur szinte látta, ahogy a férj teljes pánikban feltépi az ajtót, és próbálja kitapintani a felesége pulzusát. A vezetőülés melletti ablak le volt engedve, de az ablaknyitó gombon nem látott vérnyomot. A nő húzta volna le az ablakot a gyilkosának?

Calhoun felnézett, és elmosolyodott.

– Nyomozó!

Pattogott és zizegett a gumikesztyű, amikor Mazur felhúzta.

– Nagyon szerencsés, hogy kikapta ezt a műszakot!

– Önként jelentkeztem. Nincs családom, így akár dolgozhatok is.

– Rendes öntől. Mondja, mire jutott?

– Láthatja: mellbe lőtték.

– És a véres ujjnyomok?

– A férj bepánikolt, és megérintette az áldozatot.

– A vezetőülésénél nyitva az ablak.

– Igen. – Elfintorította az orrát, mintha viszketne, és a vállához dörzsölte. – A férj szerint akkor is le volt húzva, amikor ideért.

– Megbízott a gyilkosban – állapította meg Mazur.

– Egyedül, itt a pusztában egy lerobbant autóval volt más választása? – Calhoun felemelt egy műanyag zacskót, amibe egy mobiltelefont tett. – Ezt az ölében találtam. Beporoztam, és levettem néhány ujjlenyomatot. A férje megadta a belépési kódot.

A mobil képernyővédőjén a mosolygó Gloria Sanchez állt Texas kormányzója mellett. Dús haja a vállára omlott, és kék ruha simult az alakjára.

– Jericho szerint felhívta a férjét, de a telefon hirtelen elnémult. Mennyire van feltöltve?

Calhoun megnézte.

– Teljesen. De idekint nem szokatlan, hogy megszakadnak a hívások. – Az utasülés felé biccentett. – Találtam egy másik telefont is, az ülés alatt. Egy olcsóbbat fotók és képernyővédő nélkül. Ez is teljesen fel van töltve.

– Eldobható?

Ezeket a kártyás mobilokat készpénzért lehet kapni bármelyik üzletben. Használat után ki lehet dobni őket, és nem árulnak el semmit a felhasználóról.

– Szerintem az lehet – vont vállat a nő.

Mazur a készüléket tanulmányozta.

– Minek kellett Mrs. Sancheznek még egy telefon?

– Lehet, hogy nem is az övé. Az autót a kereskedésből kölcsönözte. Talán az felejtette a kocsiban, aki utoljára vezette.

Mazur vigyorogva bólogatott.

– Úgy beszél, mint egy nyomozó.

– A nyomozóság csak egy fok a főnökséghez vezető ranglétrán.

– Aztán meg ne feledkezzen majd a kisemberekről!

– Magát nem felejttem el – mosolyodott el a nő halványan.

– Kösz, Főnök! – Mazur a telefont vizsgálgatta. – Megnézte a bejövő hívásokat?

– Nyolc hívás ugyanarról a számról.

Egyetlen számról.

– Lehet, hogy szeretőt tartott?

– Valamit titkolt, az egészen biztos.

Mazur ismét az autót vizsgálgatta.

Öt- vagy hatéves lehetett. Semmi karcolás, horpadás, vagy bal-esetre utaló nyom. De nem is olyan puccos kocs, mint amiket Gloria árult. Bármelyik autót elhozhatta volna a kínálatukból, de ő ezt választotta.

Mazur a mutató- és a hüvelykujjával a célra tartott pisztolyt utánnozt.

– A gyilkos fél méterről lőtt. A vér szétfröccsenéséből ítélve éppen itt állhatott.

– Egyetlen lövés. A végső szót az igazságügyi orvosszakértő mondja ki, de szerintem a lövedék szétvágta a szívét.

– Meg sem próbálta elvenni az ékszereit vagy a pénzét.

– De valami más azért hiányozhat. Talán a férje tudja, mi.

Az ülésen egy felnyitott csokis mogyorós zacskó és egy összegyűrt, vérfoltos számla hevert. A pohártartóban pedig egy fedeles papírpo-hár.

– A számla egy helyi boltból való?

– Kis időbe telik, amíg ezt kiderítem, mert teljesen eláztatta a vér.

Mazur behajolt a kocsiba, és megemelte a kávéspoharat. Tele volt, és a pohár szélén nem látszott az áldozat ajkának rúzsnyoma.

– Szexuális támadásra utaló jel?

– Én nem láttam, de a boncolás után többet tudunk majd.

A nyomozó felnyitotta a csomagtartót, hátrament, és meglátta benne a pótkereket és az emelőt. De semmi mást.

Letérdelt a jobb hátsó kerékhez, és végighúzta a kezét az abroncs futófelületén. Nem érzett csavart vagy szöget, de elég kicsi lehetett a lyuk, ha a nő ilyen messzire jutott az autópályán.

– Csak annyira szúrták meg, hogy a belső ne eressen le azonnal...

– Nyilván.

– Ha itt végzett, még beszélünk.

– Tudja, hol talál.

Mazur a járőr kocsihoz ment, amiben egy tagbaszakadt, tömött bajszerű, zilált hajú ősz férfi ült. Átizzadt és vérfoltos trikó és drága papucscipő volt rajta zokni nélkül. Fejét a támlára hajtotta, szemét becsukta, kezét ökölbe szorította.

Mazur kopogtatott az ablakon, mire a férfi kinyitotta a szemét, és felegyenesedett. Egy pillanatig üres tekintettel nézett rá, mintha nem tudná, hol van, majd amikor rájött, az eszelős tekintet mogorvává vált. Mazur kinyitotta az ajtót, és intett neki, hogy szálljon ki.

– Theo Mazur nyomozó vagyok – mutatkozott be.

A férfi kihúzta magát, így majdnem egymagas lett a száznolc-vanöt centis Mazurral.

- Martin Sanchez.
- Az ön felesége volt Gloria Sanchez?
- Igen.
- Fogadja részvétemet.

Mazur mindig udvariasan kezdte. Arra törekedett, hogy a tanúk és a gyanúsítottak kedveljék, mert az emberek – még a gyilkosok is – megnyílnak annak, akit a barátjuknak éreznek.

- Ez egy rémálom – jelentette ki a férfi elnyújtott texasi akcentussal. Mazur lehajtotta a fejét, és halkabban folytatta.

- Elmondaná, mi történt?

Martin megérintette a nyakában himbálózó vastag keresztet.

- Hajnali egykor hívott fel. A legmélyebb álmomból ébresztett fel. Azt mondta, lerobbant az autója, és megkért, hogy jöjjenek ide érte. Megmondta, melyik kijáratot válasszam, aztán megszakadt a vonal.

- Mit keresett itt a felesége az éjszaka közepén?

- Az anyját akarta meglátogatni a laredói öregek otthonában. Gloria havonta háromszor is elmegy hozzá. Tegnap nagy volt a forgalom az üzletben, így csak tizenegy után tudott elszabadulni a bemutatóteremből.

- Mindig ezt az autót használja?

- Nem. Az ezüst Mercedesét, de tegnap üzent, hogy szervizben van a kocsí, és választ egy kölcsönautót.

- Ne vegye sértésnek, de ez a kocsi elég egyszerű és közönséges. – Mazur bánatos mosollyal közelebb hajolt, mintha barátkozni akarna. – Az ilyet a magamfajta használják, nem egy Autókirálynő!

Martin a kocsira nézett, megborzongott, és elkapta a tekintetét.

- Nem tudom, miért választotta ezt az autót. Általában a luxuskategóriát kedveli. Gondolom, nagyon sietett, és ez volt kéznél. Állandóan rohan, mert mindig sok a dolga.

Megvakarta a tarkóját.

– Messze van innen az autókereskedés?

– Úgy ötven kilométerre.

Mazur a látóhatárt kémlelte, aztán Sanchezre nézett.

– Tehát Gloria elvisz egy kölcsönautót, megáll csokoládét és kávéét vásárolni, majd félreáll egy kilyukasztott kerék miatt.

Sanchez jól hozta a gyászoló férj szerepét, de sok gyilkos tehetőséges színész is.

– Én nem... nem tudom, mit gondoljak...

A szavaiból áradó fájdalom és megdöbbenés őszintének látszott.

– Aztán egyenesen mellbe lövik. Iszonyú az a lött seb.

Mazur szándékosan beszélt ilyen nyersen, meg akarta rendíteni Sanchezet, aki, mint az áldozat férje, az első a gyanúsítottak listáján.

Könnyek csillogtak Sanchez szemében.

– Soha nem fogom elfelejteni, hogy nézett ki, amikor a kocsihoz értem. Az a rengeteg vér... Semmi értelme.

– Akadt a feleségének ellensége?

– Kemény üzletasszony volt. Néhányan nem szerették, de egyikről sem gondolom, hogy képes lett volna lelőni. Biztos, hogy nem őt akarták megölni. A gyilkos taláalomra választotta.

– Lehúzta az ablakot. Bárki is lőtte le, megbízott benne.

A férjének például biztosan leengedte volna az ablakot.

– Ez nem vall rá. Ő inkább az a bizalmatlan fajta volt.

– A defekt nem véletlen. Szándékosan idézték elő. Minél több ideje dolgozom a szakmában, annál kevésbé dőlök be a véletleneknek. És a legtöbben ismerik a gyilkosukat. Ritkán ölnek taláalomra.

Sanchez sötét szeme résnyire szűkül, miközben végigsimította szürke borostáját. Nem viselt jegygyűrűt.

– Mire céloz ezzel?

– Voltak házastársi nézeteltéréseik?

– Nem.

Sanchez durva, kérges kezére pillantott.

– Nem visel jeggyűrűt?

A férfi nem nézett le a kezére.

– Autószerelő vagyok. Gyakran leveszem, mert veszélyes szerelés közben, aztán elfelejtem visszahúzni.

– Mennyivel idősebb a feleségénél?

– Tizenöt évvel.

– Az piszok nagy korkülönbség.

Sanchez felkapta a fejét.

– Nálunk az évek nem számítanak.

– Voltak pénzügyi gondjaik? Arra célzok, hogy a felesége ruhája nagyon csinos, de a rajta lévő flitterek nem aranyból készültek.

– Én vezetem a műhelyt, de az eladás meg a könyvelés az ő dolga volt. Hol jól ment az üzlet, hol rosszul. Ez már csak ilyen. Állítása szerint az elmúlt évben minden jól alakult, így nem is kérdezősködtem.

– Hány telefont használ?

Sanchez a homlokát ráncolta.

– Egyet.

– Az autóban találtunk egy másik mobilt is. Tudott róla?

Mazur tudott olvasni egy házastárs elkalandozó tekintetéből. Mindig a szerencsétlen férj tudja meg utoljára.

– Soha nem láttam nála másik telefont.

– Talán valaki másé.

Sanchez homlokán elmélyültek a ráncok.

– A feleségem szeretett engem. És én is őt.

– Lenne szíves DNS-mintát adni Calhoun rendőrnek?

Mazur továbbra is könnyed és barátságos hangot használt, és ezen csak akkor változtat majd, ha a helyzet azt követeli.

– Calhoun rendőr már levette az ujjlenyomatomat.

– Az jó. Nagyon köszönöm. De sok igazságügyi szakértői adatot kell gyűjtenünk az autóból, és örülnénk, ha meglenne az ön DNS-e, hogy gyorsan kizárhassuk...

– Hogy veszik le a DNS-t?

– Csak egy tamponálás a szájüregben, egy másodperc az egész. Ezzel időt takarít meg, mert később ezért már nem kell bejönnie a rendőrségre – magyarázta a nyomozó továbbra is a „nem nagy dolog, én a barátja vagyok” hangon.

Sanchez előreszegezte az állát, úgy válaszolt:

– Nem bántottam a feleségemet. Azért jöttem ide, hogy segítsen rajta!

Meggyőződés csendült a férfi szavaiban, de Mazur nem ismerte annyira, hogy eldöntse, igazat mond-e, vagy átkozottul jól hazudik.

– Amint kizártuk a gyanúsítottak közül, hozzáláthatunk az ügy megoldásához.

– Hívnom kéne az ügyvédemet.

– Megteheti, ha több időt akar adni a gyilkosnak a menekülésre.

– Mivel Sanchez habozott, hozzátette: – Ez a szokásos eljárás. Minden gyilkossági ügyben ezt csinálom.

A férfi a fejét ingatta.

– Jól van. Vegye le a DNS-t. Tegye, amit tennie kell!

Mazur intett Calhounnak, aki éppen letette a fényképezőgépét. Megmondta, mit kér tőle, mire a nő elővette a helyszínelő kocsiból a DNS-mintavételi csomagot, és óvatosan végighúzta Sanchez szájüregében a pálcikás tampont.

– Nem én öltem meg – ismételte meg Sanchez. – Segíteni jöttem.

A meggyilkolt nők legalább harmadát a férj, a barát vagy a szere-
tő öli meg.

– Mindent megteszek, hogy elfogjuk a gyilkosát.

Sanchez reszelősen felsóhajtott.

– Mi lesz most vele? Jön valaki a feleségemért? És hová viszik?

– Az igazságügyi orvosszakértőhöz küldjük. Miután megvizsgál-
ták, telefonálnak önnek, hogy intézhesse a temetést – válaszolta
Calhoun, miközben a mintavevő pálcikát egy kémcsőbe helyezte,
felcímkezte, és a kocsijába tette.

– Temetés? Jézusom. Néhány órája még beszéltem vele.

Mazur figyelte a férfi testbeszédét. A kezét tördelte, és kereste a
tekintetét: az elsőt a bánat, a másodikat az igazmondás jeleként értel-
mezte.

– Amikor a felesége felhívta, jelezte valamiképpen, hogy bajban
van, vagy hogy követi valaki?

– Nem. Bosszúsnak tűnt a hangja. Ingerültnek. Gloria az utóbbi
időben ingerlékeny volt, a defekt miatt pedig egyenesen dühöngött.

– Miért volt ingerlékeny?

– Többször is kérdeztem, de azt felelte, nem érdekes. Fogyott is
egy kicsit, ezért arra gondoltam, az őrült fogyókúrája miatt lehet. –
Beletúrt a hajába. – Ez csak egy rossz álom.

Megszólalt egy mobil. Mazur ellenőrizte a sajátját, de azonnal
rájött, hogy az áldozat eldobható mobilja szól, amit Calhoun mű-
anyag zacskóba tett. Felemelte a zacskót. „Ismeretlen szám”, olvasta
a kijelzőn.

A helyszínelő óvatosan kinyitotta a zacskót, és feloldotta a tele-
font.

– Egy üzenet, videócsatolmánnyal.

Mazur Sanchezhez fordult.

– Egy rendőr hazakíséri magát, de az ingét is meg kell vizsgálnunk.
– Az ingemet? – Sanchez lenézett, és meglátta magán a vért. Sígni kezdett. – Jó, persze.

A korosodó férfi válla előreesett, mintha a felesége halálának súlya nyomná.

– Vigyázni fognak a feleségemre?

– Természetesen, uram.

Sanchez most ismét sápadttá, feldúlttá és kétségbeesetté vált. Érintett minden megfelelő hangot az érzelmi skálán, de a gyilkosok is éreznek sajnálatot. A gyilkosság után, különösen, ha egy szeretett személy az áldozat, sokan őszintén gyászolják azt a személyt, akit éppen megöltek.

Amikor egy egyenruhás rendőr a másik járőr kocsihoz kísérté Sanchez, a nyomozó Calhounhoz fordult, és elolvasta az SMS-t.

Dr. Kate Hayden, nem kapott el.

– Kate Hayden – mormolta Mazur, miközben megpróbálta visszahívni a küldőt.

Mivel nem vették fel, megnyitotta a csatolt fájlt. Ezen az isten háta mögötti környéken akadozott a mobilszolgáltatás, így majdnem harminc másodpercig tartott a videó letöltése. Végül aztán megjelent Sanchez autójának kimerevített képe. A nyomozó megnyomta a „Lejátszás” gombot.

A kamera azt mutatta, hogy valaki Gloria Sanchez veszteglő autója mögül a vezetőülési ablaka felé tart. A nő arcán riadalom látszik, amikor felpillant a telefonjából és a kamerába néz.

– *Minden rendben?* – kérdezi egy férfi. – *Úgy látom, defektet kapott.*

A nő tekintete erre derűsebbé válik, és elmosolyodik.

– *Az autómban biztonságban vagyok, itt várok, amíg megérkezik a segítség.*

A felhúzott ablak letompította a hangját. A mobiljára nézett.

– *Akarja, hogy kicseréljem a kereket?*

– *Mi? Nem.* – A nő felnéz, majd újra le. – *Ne fáradjon vele.*

Dühösen mered a telefonjára, és beüt egy számot.

– *Pedig mindig van térerő ezen az útszakaszon...*

– *Megnézem az enyémet, talán én fel tudom hívni a rendőrséget vagy egy autómentőt.*

A nő szélesen elmosolyodik.

– *Az nagyszerű lenne.*

Kesztyűs kéz jelenik meg a kép alján, amint felemel egy mobiltelefont. Telnek a másodpercek.

– *Nekem sincs térerőm.*

– *Nem kell itt maradnia* – mondja a nő. – *Komolyan, jól vagyok.*

– *Nem tud telefonálni, és kilyukadt az egyik kereke. Helytelen volna így itt hagynom. Elviszem a következő benzinkútig, és hívunk onnan egy autómentőt.*

– *Megtenné?*

A nő résnyire lehúzza az ablakot.

– *Persze. Úgy fél óra alatt ott vagyunk, és kiküldünk valakit a kocsijáért. Van elakadásjelzője? Könnyen meghúzhatják a kocsi oldalát, ha az útpadkán áll.*

A nő a sötétségbe mered.

– *Utálom ezt az útszakaszt.*

– *Én sem vagyok oda érte* – hagyja rá a férfi.

– *Már Laredóban kellene lennem, csak sokáig dolgoztam.*

– *Én is így jártam. Túlóráztam a kórházban. Mit nem adnék egy nagy adag kávéért és egy zacskó kekszért!*

– Számomra ez az utolsó, amire gondolni tudok.

A nő a telefonjáért nyúl, újabb számokat üt be, majd szitkozódik.

– Nyissa fel a csomagtartót, hadd nézzem meg azt a pótkereket!

– Ért az autókhoz?

– Meglehetősen.

A nő feszültsége láthatóan enyhül.

– Ha valamilyen csoda folytán megjavítaná a kereket, meghálálnám.

– Nem szükséges. Lássam, mit tehetek!

Miközben a férfi a csomagtartó felé tart, a háttérben feltűnik egy kék furgon, de a rendszáma nem látszik a sötétben.

Nyílik a csomagtartó teteje, majd a férfi kesztyűs keze végigsimít a felfújót pótkeréken. Egyenletesen lélegzik, amikor visszamegy a nőhöz:

– A pótkerék is lapos.

– Micsoda?! Marhaság!

– Nézze meg a saját szemével!

A nő most teljesen leengedi az ablakát.

– Nem akartam goromba lenni, de teljesen ki vagyok borulva.

– Én csak az irgalmas szamaritánus akartam lenni.

– Jaj, hát az is!

Ekkor tűnik fel a képen a pisztolycső. A nő megdermed.

– Mi a pokol?

A csőtorkolatból láng csap ki, a lövedék egyenesen a nő mellébe fúródik. Hátrahanyatlik, miközben az arcára, a kormányra és a műszerfalra bíborvörös vércseppek fröccsennek. A vér átitatja a blúzát, a szoknyáját és az ülést is.

– Nem vagy egyedül. Itt vagyok veled.

– A francba! – döbönt meg Calhoun. – Ez lefilmezte a gyilkosságot!

– De miért akarta, hogy megnézzük? – kérdezte Mazur inkább csak magától.

– Talán hencegni akar vele. Büszkélkedni.

Mazur nagyon figyelmesen újra megnézte a videót. A gyilkos gyengéden kisimította a haját Gloria Sanchez arcából.

– Ez nagyon személyesnek tűnik – jegyezte meg Calhoun.

– Vagy csak a rituálé része.

– A gyilkos azért hagyta itt a telefont, hogy tudjon velünk kommunikálni.

– Szerintem is – értett egyet Mazur.

– Megpróbálhatom visszakeresni a bejövő hívásokat.

– Tegye, de gyorsan! Ha a pasasnak van esze, eldobható telefont használ, és azonnal kikapcsolja, de néha nekünk is lehet szerencsénk.

– Gyors leszek – ígérte Calhoun, és már nyúlt is a mobiljáért. – Reménykedjünk, hogy buta a gyilkosunk.

Mazur szája sarkában megvillant egy mosoly.

– Fogadok, látott már olyat.

– Ahogy maga is látott néhányat Chicagóban – emelte a füléhez a telefont Calhoun.

– Valami azt súgja nekem, hogy a mi emberünk okos.

Mazur végignézett az autópálya-szakaszon mindkét irányban. Bevillant neki egy emlék.

– Történtek már ilyen gyilkosságok az I-35-ösön. Egyedül utazó nők lerobbant autóban, aztán a közlőről leadott lövés. Sorozatgyilkos, vagy csak utánzó?

– Az a gyilkos hat hónapja csapott le utoljára, ráadásul északabbra. És az FBI le is tartóztatott valakit az ügyben.

– A gyilkosságok fokozatosan egyre délebben történtek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Calhoun hívása megszakadt. Káromkodott, és újra hívta a számot. Másodjára sikerült neki. Elfordult Mazurtól, hogy megkérje, nyomozzák le a telefont. Az észak felé vezető sávokon nagy és zajos volt a forgalom, így kénytelen volt befogni a másik fülét, hogy halljon.

Mazur az internetet böngészte a telefonján. A cikkek lassan töltődtek be, de végül megjelent az I-35-ös gyilkosa. Más néven a Szamaritánus. Jól emlékezett. Az öt áldozatot véletlenszerűen választotta ki, mindegyiket egyetlen, a mellre leadott lövéssel ölte meg, és előtte minden áldozat autója meghibásodott. Az egyiknek kifogyott az üzemanyaga, egynek kiszúrták a kerekét, és volt, akinek a kipufogóját tömték be ronggyal. A nyomozás vezetésével az FBI két quanticói profilozót bízott meg, Mike Nevada és dr. Kate Hayden ügynököket.

A gyilkos ennek a dr. Kate Hayden ügynöknek üzent.

Calhoun visszatette a telefonját a tokjába.

– Már nyomozzák a telefont. – Mazur kijelzőjére pillantott. – FBI? Tényleg be akarja vonni őket ebbe az ügybe?

– Akarom? Dehogy. De mikor adja meg az élet azt, amit akarunk?